

Nr 162.

Av herr **Persson, Karl**, *angående viss ändring i lagen om gräns mot allmänt vattenområde.*

I 1950 års lag om gräns mot allmänt vattenområde stadgas bland annat att till fastigheterna hänföras i havet allt vatten inom 300 m från fastlandet eller från ö av minst 100 m längd, ävensom på de ställen, där den stranden följande kurvan för högst 3 m djup går längre ut, allt vatten inom denna djupkurva.

Bestämmelsen om att ö skall vara minst 100 m lång för att strandägaren skall kunna skydda fiskerätten har i praktiken visat sig innebära olägenheter av skilda slag. En tidigare bestämmelse att en fiskerätt, som har urgammal hävd, skall respekteras har genom lagen i många fall satts ur spel. Det finns öar med mindre än 100 m längd, som till och med ha skattelagd fiskerätt. Visserligen stadgas i lagen om fiskerätt att ersättning av statsmedel skall utgå för värdet av fiskerätt och annan förmån som den enskilde sålunda förlorar, men detta är inte detsamma som att få behålla en rätt, som i många fall är nedärvd från förfäder och på vilken den enskildes verksamhet som individ i samhället är uppbyggd.

Visserligen förefinnas svårigheter att i lagtext ange regler för sådana gamla rättigheter som kunna åberopa urminnes hävd, men de största svårigheterna i detta fall bleve avhjälpda genom att den minimilängd av 100 m för öar, som i lagen äro förbundna med enskilt strandvatten, minskades till 50 m.

Med hänvisning till ovanstående föreslår jag,

att riksdagen vidtager sådan ändring i 1950 års lag om gräns mot allmänt vattenområde att allt vatten inom 300 m från ö av minst 50 m längd ävensom på de ställen, där den stranden följande kurvan för högst 3 m djup går längre ut, allt vatten inom denna djupkurva blir enskilt vattenområde.

Stockholm den 24 januari 1952.

Karl Persson.
